A család szeme fénye

Hajnalban, úgy 9 magasságában, amikor a munkába indultam, a kocsiban az üzemanyagjelző szép lassan a bizalomgerjesztő teletank jelzésről átmászott a féltankra. Szokták mondani, hogy a nőknél az igen jelenthet nemet is és a nem pedig talán-t, na ennél ez a járgány kicsit konzekvensebb: ez konkrétan az üres tankot jelezte.

Elgurultam az automata benzinkúthoz, ahol nem kell pontgyűjtő kártyákról meg akciós olajról diskurálnom. Ott van az oszlop, ledarálja a teendőket, leolvassa a kártyámat, majd tankolhatok. A busz gyomra feneketlen 80 liter, így volt időm nézelődni, míg a virtuális pénzem a kártyáról vidám szörtyögés közepette átvándorolt a tankba.

A benzinkút mellett egy automata autómosó áll, előtte mindig hosszú sorok, de ma valahogy olyan kihaltnak tűnt az egész. Nosza, támadt bennem a gondolat, itt a remek alkalom, hogy a családi ereklye belülről is megcsodálhasson – hosszú élete során talán először – egy autómosót. Átballagtam, és megérdeklődtem a helyi munkaerőnél – nevezzük őt Alinak – hogy mekkora autót is lehet besajtolni a mosóba.

Jót röhögött, hogy reméli, nem kamionnal akarok rápróbálkozni, majd felmutatott egy láncon keresztbe lógatott vasdarabra – ha az alatt átfér, jöhet. A fémrúd – hogy legyen már egy kicsit precízebb a slendrián fogalmazásom – kábé 2 méter magasan himbálózott, mint Damoklész kardja az alatta átsurranó autók felett. Áh, menni fog ez – tudom, mert a céges mélygarázsba, ahol időnként parkolok – jellemzően kizárólag a sátras ünnepeken, mert egyébként az már fél nyolckor megtelik – szóval oda még be szokott férni a busz. Ja, igen, Ford Tranzit a lelkem, ha még nem írtam volna. Igaz, ami igaz, a lecsavarhatatlan antennája mintegy kósza áramszedőként végigcsattog a csupaszon hagyott tűzoltós csöveken, de ez nem rám szokott frászt hozni, hanem arra, aki először hallja és látja a produkciót.

Szóval a benzinkúttól kiálltam a jóllakott bálnával, ami megint csak féltankot jelzett, de ezzel semmi baj, nagyjából fél óra késéssel szokott ráébredni, hogy immár bezabált. Átsoroltam a kocsimosóhoz, ahol két sorban várakoztak a kocsik. Illetve csak egyben, a gazdaságos mosatásnál, a másiknál, a prémiumnál senki nem sorakozott. Nosza, ha lúd, hát legyen kövér, beálltam ide. Egyszer egy évben megengedhetek magamnak egy prémium mosásprogramot 9 euróért, a gazdaságos 7-tel szemben – a sóherséget meg a helyiekre hagytam.

No meg azt az egy eurót Alinál hagytam, akinek a nyitott szája sarkából kiesett cigarettavég, amikor teljes látóterét betöltötte az elésorolt járgány. Vakargatta a fejét, sóvárogva nézte a fellógatott fémrudat, de a lánc csak kicsit lengett be, amikor az antenna megcsapta – a gép befért alatta. Nah, jó, essünk neki – gondolta, és megadta magát sorsának, miután egy halvány próbálkozást azért még tett, hogy átirányítson a gazdaságos mosás világába.

Mondtam neki, hogy a család szeme fénye, hogy ragyogjon, nekem minden pénzt megér. Rögtön levette, hogy vagy matt hülye vagyok, vagy csak szívatom, de mivel nem tudta eldönteni, hogy melyik opció játszik, elkezdte inkább a tükröket behajtogatni.

A jobb oldalival nem is volt hézag, de a bal, hát, az már átélt pár kalandot. Az eredeti példány ugyanis már valamelyik szeméttelepen, pár méter mélyen várja az örök enyészetet, miután vagy két éve lepacsiztam vele egy másik Transittal egy baromira szűk utcában. A másik vezetőé is odalett, mert szerencsétlen módon pont egyszerre tekertük a kormányokat kitérőre. Mindketten lehúztuk az ablakokat, és egy – Alles klar? – Ja, alles klar párbeszéddel letudtuk a kárfelmérést meg az egyéb

formaságokat. Szóval a tükör-utód egy bontóból származik, és hát csak nagyjából illeszkedik elődje helyére. Ali – nem a mosós, hanem a szerelőm – mondta is, hogy behajtani majd nem nagyon lehet, meg hogy 10 euró lesz, és lássuk be, ez az árszint jobban illeszkedett a kocsi összképébe, mondjuk úgy, „outfit”-jébe, mint egy gyári új.

No mindegy, Ali – a mosós, aki már megbékült a kihívással az egy eurós borravalót kövezően – jelezte, hogy a behajthatatlan tükörrel még lehet, hogy gond lesz, mire mondtam neki, hogy meg tudok finanszírozni egy újat, vagy legalábbis egy hasonlót, ugye.

Láttam, hogy a rozsdafoltokat a magasnyomású mosóval próbálta elkerülni, nehogy véletlenül ráhúzzam, hogy a kocsi fél oldala miatta hiányzik. Nekem is eszembe jutott, hogy ha a rozsdakizabálta lyukakon befolyik a víz, lehet, hogy úgy járok, mint a Titanic, egyszerűen megfeneklek a nagy kaland közepén. A jókora szürke folton a tolóajtón hosszabban elszöszölt. Emlékszem, az még a tavalyi nyaraláskor keletkezett, mikor valamelyik kölyköm feltapasztotta oda a vattacukrát – aztán kölyök el, a vattacukor, majd később csak a lenyomata meg maradt.

Mögém időközben besorolt pár béemvé, meg ilyesmi, ugye ez a premium klassze sor vagy mi, és igencsak meresztgették a nyakukat, hogy mit keres előttük ez a kohószökevény, miközben a maradék pórnép, a slepp, a prolik illedelmesen a másik – az ekonomi – sorban várakoztak pusztultjaikkal.

Szórakoztató ez a felállás, gondoltam, ezt gyakrabban meg kell majd ismételni, ugyanaz, mint amikor a céges parkolóba állok be a szakadt busszal, a zsírúj autók közé. Mivel jó széles a járgány, néha kényszerűen egy kicsit jobban is ráállok a szomszédban parkolóra, mint az a helyi íratlan szabályok szerint megengedett. Nagyon akkor sem kell aggódnom attól, hogy valaki rácsapja az ajtót a féltett járgányra. Jó eséllyel az ő ajtajában nagyságrendekkel nagyobb kár keletkezne, mi mellett nekem valószínűleg fel se tűnne egy újabb karcolás a busz oldalán. Horpadás se nagyon.

Egy fél éve megpróbáltam eladni a kocsit, miután vettünk egy újat – persze megint egy használt Ford Transitot, csak némileg fiatalabbat és kilenc üléseset – a négy gyerek az négy gyerek. Előtte egy hónappal vettem új gumikat a lerongyolódottak helyett 400-ért. A nepper lemondóan végignézett a gépen, ja, nem is, a GÉPen, és leereszkedő stílusban kiböfögött egy fünfhundert-et. Á, mondtam, az nem megy, hogy egy 100-as legyen a busz, ami tényleg működik – mert ugye négy kiló csak az új kerék rajta.

Szóval működik. A motorja. Egyébként meg nyilván és szemmel láthatóan rozsdás, meg szakadt, meg 14 éves, meg az ablaktörlőmosó se megy rajta, meg a kettest és a négyest folyton kiköpi, fél kézzel tartani kell a váltót menet közben, meg, meg.., mint a Brian életében, a mit adtak nekünk a rómaiak helyett mennyi baja van a busznak – napestig lehetne sorolni. No, de a 100 euró, na ne. Biciklit se lehet ennyiért venni – mármint hogy használt biciklit sem.

Szóval maradt a busz nekem, munkába járáshoz. Meglehetősen nonkonformista vagyok, és ezzel még finoman közelítem a „formalitásokra szaró igénytelen állat" közkeletűbb definícióját. Amíg megy a járgány, jó lesz nekem.

Mindegy, mire ennek a gondolatmenetnek a végére jutottam, és virtuálisan vállba veregettem magamat, hogy milyen jól van ez így, mert ugye fontos a lelki béke, meg minden, a mosóutcának is a végére értem. A zöld lámpa is kigyulladt, Ali megkönnyebbülten felsóhajtott és egy újabb cigire gyújtott, majd elkezdte csutakolni a következő elésoroló négykarikást.

A céges parkoló persze már tele volt reggeli fél tizenegykor, így egy fél kerülettel arrébb, a utcán leparkoltam a buszt, a másik irányba kifeszített tükröt visszaigazgattam a helyére. Persze hogy az utóbbi 30 kilométeren, az autópályán kissé zavart, hogy olyan hülyén elől lifeg a bal tükör és nem látok benne semmit, de normál esetben se nagyon szokott izgatni, hogy mi zajlik mögöttem.

Aztán lezártam a kocsit – másodszorra sikerült is, na nem pitypittyel, olyanja nincs, hanem kulccsal. Nyilván ez a szokás – hogy lezárom a buszt egy német kertvárosi utcában – csak merő formalitás, bármelyik autót – vagy esetleg a bicikliket is – előbb vinné el az itt amúgy se nagyon ólálkodó tolvaj, mint a Transitot.

Aztán arrébb léptem kettőt és rájöttem, hogy az optikai tuningnak szánt mosatás nem érte el a célját, a járgány ugyanolyan szürkés-szakadt maradt, mint volt.

Ez van.

Ez egy elfeledett sarka a netnek, örülök, hogy sikerült elvetődnöd ide!

Továbbra is keresek megjelenési lehetőséget az írásaim számára. Ha esetleg van ötleted, oszd meg velem! Elérhetőségeim az Impresszumban találhatók.

A passport.blog jelenlegi egyetlen megjelenési lehetősége a Facebook. Ha értesülni szeretnél az új bejegyzésekről, kövesd a Bolyongó Facebook oldalt.

Ha szeretnéd a bejegyzést kinyomtatni, vagy önálló formában menteni, ennek a legegyszerűbb módja a PDF formába konvertálás. Ezt a jobb oldali, fentről negyedik (Adobe) ikonnal teheted meg.

Eddigi bejegyzések a bolyongó.hu-n

Az összes bejegyzés ABC-be rendezett indexe itt található. A blog helyekhez köthető bejegyzései a google.maps térképen is megtalálhatók: A világ valódi csodái. A mostanában a blogon megjelent írások a főoldalon jelennek meg.

2026/05/28 18:05
humor, autó, transit, busz, család, rozzant, 2017, én blog, Németország, autómosó, Ali, ragyogás, kosz, ezt meg minek mosatni

Bejegyzésmegtekintések száma: 104

From:
https://mail.bolyongo.hu/ - **bolyongó**

Permanent link:
https://mail.bolyongo.hu/doku.php?id=passport:automosas

Last update: **2026/08/10 03:37**